

man saa vilde, gennemføre hvert Lovforslag for sig, og dernæst gik ud paa i nogen Grad at lempe Bestemmelserne for de smaa Bankers Vedkommende. Og jeg glæder mig over, at det ærede Medlem her vil støtte disse Ændringer under Sagens videre Gang gennem Tingene.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) gjorde nogle Bemærkninger vedrørende Lovforslagets Detailbestemmelser. I en Del af disse Bemærkninger er jeg enig med det ærede Medlem og gaar ud fra, at det er af de Detailbestemmelser, som udmærket egner sig til en videre Behandling i Udvalget. Det gælder f. Eks., naar det ærede Medlem talte om Bestemmelsen i § 13, hvorefter der kunde hængaa 2 Maaneder mellem Sparekasseinspektørens Konstatering af Insolvens og Nedsættelsen af det Nævn, som skulde træffe Afgørelse i Sagen. Det er vist rigtigt, at man kan og bør nøjes med meget kortere Tid. Om man kan give Regler for Sparekasseinspektørens Skøn paa en Del af de Omraader, hvor det ærede Medlem fandt, at Sparekasseinspektøren havde for megen Myndighed gennem sit Skøn, er vel et Spørgsmaal, men jeg tror, at alle de Omraader, der er nævnt her som værende Genstand for Sparekasseinspektørens Skøn, er saadanne, hvor der maa være Mulighed for, være sig at lempe de bestaaende Regler, naar det kræves af Forholdene, eller at faa truffet en Afgørelse, om jeg saa maa sige, paa Forhaand. Og om det er muligt i Loven at indsætte de Regler, der skal følges, i Stedet for at overlade det til Sparekasseinspektørens Skøn, ja, derom kan vi jo tales ved. Jeg tror, at der i hvert Fald paa nogle Omraader vil kræves en vis Ret for Sparekasseinspektøren til at skønne; jeg nævner eksempelvis det lille Punkt, som det ærede Medlem ogsaa af rent sproglige Grunde gjorde opmærksom paa — det ærede Medlem havde naturligvis ubetinget Ret i sine sproglige Bemærkninger —, hvor der er fastsat en Afdragstid paa 10 Aar. Det vil sikkert vise sig, at Sparekassen vilde gaa tabt af Penge, hvis man ikke paa en eller anden Maade i paakommende Tilfælde — enten fordi de paagældende Kautionister ikke kan opfylde de Forpligtelser, som paa-hviler dem, eller maaske af andre Grunde — kan udstrække Afbetalingstiden over det Tidsrum. Det kan maaske vise sig henimod Slutningen af den 10-aarige Periode, at den paagældende betalingspligtige ikke selv kan betale, hvis man skal have det manglende indenfor det korte Tids-

rum, der er tilbage, og at man derfor ikke kan faa det, medens man maaske kunde faa det, hvis man kunde sige: I kan faa Lov at betale det i Løbet af 5 Aar, hvis der kun er et Aar eller to tilbage af den 10-aarige Periode. Det er altsaa dette, der er tænkt paa, og ikke i al Almindelighed paa, at der kunde komme nogen og sige: I vor Sparekasse vil vi gerne have et Par Aar mere. Der er kun tænkt paa de Tilfælde, hvor der vilde være Tale om, at en Sparekasse vilde tabe mere, hvis man strengt skulde holde sig til de 10 Aar, end den ellers vilde tabe. Saadanne Tilfælde kan ikke beskrives i Loven; der maa man nødvendigvis overlade Sparekasseinspektøren et vist Skøn, og der er vist ingen Fare for, at det i saa Henseende skulde være til Skade; tværtimod tror jeg, at det vilde være til Gavn for Sparekasserne. Men det er, som sagt, af den Slags Detailbestemmelser, som jeg mener egner sig bedre til Behandling i et Udvalg, og som jeg ikke skal komme dybere ind paa; dette gælder for Resten ogsaa, hvad det ærede Medlem sagde om Reservefonden og om at benytte Overskuddet til Tilbagebetaling af Garantisummen. Det maa vel erindres, at for Sparekasser i Almindelighed betyder Garantisummen meget lidt; det er der dels den solidariske Forpligtelse, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Bojsen) talte om, og dels Reservefonden, man maa holde sig til; men jeg skal i det hele ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem dernæst gjorde en Række Bemærkninger om det efter hans Mening uheldige i, at man havde bibeholdt Bestemmelserne, om end omskrevne, fra § 11 i Loven af 1880 om visse Bankers Ret til tillige at have Sparekasseafdeling, er jeg for Resten enig med det ærede Medlem her i hans Betragtninger i saa Henseende. Det vilde være overordentlig ønskeligt, om vi kunde have ophævet Bestemmelsen i § 11 af Loven af 1880, saaledes at vi fik det rene og klare Skel mellem Banker og Sparekasser. Og hvis man ikke maatte naa til paa Loven om Bankselskaber at give Bankerne Stempelbegunstigelse, gaar jeg ud fra som givet, at saa maa vi ogsaa have det saaledes, at de Banker, der har Sparekasseafdelinger, maa miste den Stempelbegunstigelse, de har haft hidtil indenfor en vis nærmere bestemt Periode. Men saa længe det Spørgsmaal ikke er afgjort, synes jeg, at det er lidt vanskeligt at lade de Banker, som nu en Gang fra